U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Y. G.**, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2017, č. j. OAM-812/ZA-ZA11-BE04-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 10. 2018, č. j. 29 Az 29/2017 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný vydal dne 9. 3. 2017 v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým zastavil řízení o opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť neshledal, že by žalobce uvedl v této žádosti nové skutečnosti, které nemohl bez vlastního zavinění sdělit dříve.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud neshledal důvodnou a zamítl ji. Podle krajského soudu je z podkladů správního rozhodnutí jasné, že se jedná o účelovou žádost podanou z důvodu legalizace zdejšího pobytu. Žalobce nijak nekonkretizoval případné nebezpečí, které by souviselo s jím nově tvrzenou skutečností, a to členstvím ve Straně regionů, pouze obecně uvedl, že by mohl mít po návratu do vlasti problémy.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu

k dalšímu řízení, případně aby zrušil rovněž rozhodnutí správního orgánu. Zároveň stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti.

[4] Podle stěžovatele je napadený rozsudek nezákonný a nepřezkoumatelný. Správní orgán porušil základní zásady správního řízení, konkrétně nezjistil stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu), nepřihlédl ke specifickým okolnostem případu a nešetřil oprávněné zájmy účastníka řízení (§ 2 odst. 3 a 4 správního řádu). Stěžovatel se zejména domnívá, že žalovaný nesprávně posoudil jeho žádost jako nepřípustnou, neboť jím uváděné skutečnosti lze považovat za nové důvody, které mu zakládají právo na nové meritorní projednání jeho žádosti. Správní orgán byl povinen posoudit, zda stěžovateli nehrozí v domovské státě nějaké nebezpečí v souvislosti s jeho příslušností ke Straně regionů, ačkoliv pouze v podobě řadového člena. Žalovaný ani soud se touto otázkou nezabývali, přestože je pro posouzení věci klíčová. Stěžovatel shrnul, že krajský soud porušil své přezkumné povinnosti, pokud zcela nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí, vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, nedostatečně vypořádal žalobní námitky a náležitě se nezabýval skutečným stavem věci.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na své vyjádření k žalobě, neboť kasační námitky jsou obdobné těm žalobním. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, případně odmítl pro nepřijatelnost, a aby nevyhověl návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se soud podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] S ohledem na obsah spisu a z něj vyplývající skutková zjištění Nejvyšší správní soud neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Rozhodnutí žalovaného i krajského soudu vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který byl ve světle konkrétních okolností případu řádně a správně vyhodnocen. Krajský soud se dostatečně vypořádal se všemi žalobními námitkami a je zřejmé, proč dospěl k závěru o zamítnutí žaloby. Napadený rozsudek tak splňuje kritéria přezkoumatelnosti.

[9] Stěžovatel podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 – 57“*. Odkázat lze rovněž na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, č. 2642/2012 Sb. NSS.

[10] V posuzované věci krajský soud přezkoumával rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení z důvodu nepřípustnosti této žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu.

[11] V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, který formuloval do právní věty: *„Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“*

[12] Ze správního spisu je zřejmé, že stěžovatel poprvé žádal o udělení mezinárodní ochrany již 11. 3. 2015, této žádosti však žalovaný nevyhověl. Rozhodnutí bylo přezkoumáno krajským soudem, který neshledal pochybení žalovaného (viz rozsudek krajského soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 1 Az 19/2015 - 30). Nejvyšší správní soud následně odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost (usnesení ze dne 21. 7. 2016, č. j. 10 Azs 95/2016 – 32). Jako důvody pro uvedení mezinárodní ochrany v této první žádosti stěžovatel uvedl, že má v ČR rodinu a v budoucnu se nechce na Ukrajinu vrátit, v zemi původu jsou mu doručovány povolávací rozkazy do války, avšak stěžovatel válčit odmítá. Žalovaný ani krajský soud důvody pro udělení mezinárodní ochrany neshledali.

[13] V nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (řízení, o níž bylo nyní přezkoumávaným rozhodnutím zastaveno) stěžovatel sdělil, že ve své předchozí žádosti neuvedl, že je od roku 2008 členem Strany regionů, neboť nechtěl, aby to o něm někdo věděl.

[14] Krajský soud v souladu s výše citovanou judikaturou dospěl k závěru, že žalovaný správně posoudil žádost stěžovatele jako nepřípustnou. Stěžovatel mohl uvést své členství ve Straně regionů již ve své předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, je tedy důsledkem

jeho vlastního zavinění, že tak neučinil. Žalovaný nadto neshledal jeho tvrzení věrohodným.

[15] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[16] Soud nerozhodoval o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť bez odkladu rozhodl o samotné kasační stížnosti a otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu